

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 20057

гр. София, 22.05.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в закрито заседание на 22.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

като разгледа дело номер **6004** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на П. Г. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез пълномощника си адв. Г. М. – САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 885/23.04.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор при Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

ЗАЛИЧЕНО СЪГЛАСНО ПРАВИЛАТА НА АССГ

Ответникът не е изразил становище по искането за спиране.

Административен съд – София-град, III отделение, 17-ти състав, като се запозна с доводите на жалбоподателя и доказателствата по делото, намира следното от фактическа и правна страна:

Искането за спиране е направено от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, искането е основателно.

С обжалваната заповед на основание чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП по отношение на П. Г. Б. е приложена ПАМ „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед, а подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка (чл. 172, ал. 6 ЗДвП). Според чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или

трудно поправима вреда. За разлика от случаите, в които административният орган с разпореждане допуска предварително изпълнение на издадения от него административен акт, след като прецени, че са налице предпоставките чл. 60, ал. 1 АПК, в хипотезите по чл. 166, ал. 4 АПК законодателят презюмира наличието на един или повече от тези критерии, в чиято защита изключва суспензивния ефект на оспорването по чл. 166, ал. 1 АПК и позволява незабавното изпълнение на акта. Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК. Предпоставките са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или трудно поправима вреда на оспорващия. Т.е. преценката на съда е върху променените последици от постановеното от закона предварително изпълнение. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя.

В конкретния случай съдът намира, че жалбоподателят е ангажирал доказателства за наличие на значителни и трудно поправими вреди по смисъла на чл. 166, ал. 2 АПК. Тези обстоятелства се установяват от представените с жалбата медицински документи и касаят личното и здравословното състояние на жалбоподателя, които не са били предмет на преценка при издаване на оспорената заповед. От представените медицински документи се установява, че жалбоподателят е в напреднала възраст – 87 години, страда от хронични заболявания и е с предписание за щадящ режим и ограничаване на физически натоварвания. Налице са данни за сърдечни заболявания, хроничен пиелонефрит, бъбречна недостатъчност и необходимост от проследяване от медицински специалисти. В този смисъл възможността за самостоятелно придвижване с личен автомобил се явява пряко свързана с осигуряване на достъп до медицинска помощ и поддържане на нормален жизнен режим.

Съдът приема, че в случая неблагоприятните последици от предварителното изпълнение надхвърлят обичайните неудобства, произтичащи от временното ограничаване правото на управление на МПС. Предвид възрастта и здравословното състояние на жалбоподателя използването на обществен транспорт или продължително придвижване пеша може да създаде реален риск за здравето му, включително риск от влошаване на хроничните заболявания и инфекциозни усложнения. Тези вреди не са само имуществено измерими, а засягат здравето и физическото състояние на лицето, поради което следва да бъдат квалифицирани като трудно поправими.

Наред с това по делото са наведени твърдения, че жалбоподателят живее сам и не разполага с близки, които да осигурят необходимото му придвижване. Следователно ограничението за управление на МПС засяга пряко възможността му за достъп до медицинска помощ и задоволяване на основни ежедневни потребности.

При така установените факти съдът намира, че в конкретния случай предварителното изпълнение засяга правната сфера на жалбоподателя в степен, несъразмерна спрямо преследваната с мярката цел, доколкото са налице данни за възможно настъпване на значителни и трудно поправими вреди за неговото здраве и нормален жизнен режим.

Предвид изложеното искането за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед се явява основателно и следва да бъде уважено.

Воден от горното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК Административен съд – София-град, III отделение, 17-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 885/23.04.2026 г. на младши автоконтрольор при Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи, до приключване на производството с влязъл в сила съдебен акт.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: